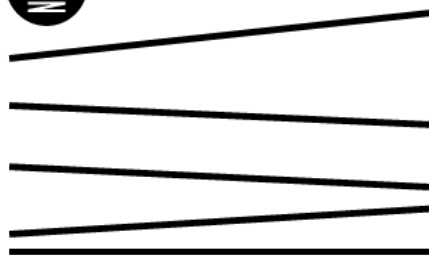

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Helms, Johannes.; af Johannes Helms.

Nogle Vers

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1859

93 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Nogle Vers

af

Johannes Helms.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1859.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhl.

Hvis Udgivelsen af denne lille Samling trænger til en Undskyldning, da' maa jeg nærmest søge den i den Omstændighed, at jeg er kommen til at leve i en Egn, der med fornyet Kraft har gjenkaldt Erindringen om de Begivenheder, som have afgivet Stoffet for alle de Digte, der findes i den første Afdeling, og som ere ligesaa gamle, som de Begivenheder, de behandle. Digtene og Viserne i den anden Afdeling ere næsten alle en Frugt af det rige og bevægede Liv, jeg som Student førte paa Regensen, i Studenterforeningen og i en udvalgt Kreds af trofaste Venner, og naar jeg derfor beder om at modtage dem med lidt Velvillie, retter jeg nærmest denne Bøn til mine mange Venner fra Studenteraarene. Intet af det, som her findes, har været bestemt til at udgives; at det nu skeer, beder jeg at betragte som et Forsøg paa at fastholde Erindringen om dette Afsnit af mit Liv, som for mig kun indeholder dyrebare Minder.

Slesvig d. 31 October 1858.

Forste Afdeling.

Dannevirke.

Der førtes engang saa haard en Strid
Ved Eliens de blaalige Bände,
Da kaldte Dronningen Kæmperne hid
Fra alle de danske Lande.

Hun kaldte paa Kæmperne nær og fjern
Med kongelig-fløgtige Tanter
Og bød dem at bygge et trofast Værn
For Danmarks Sletter og Banter.

Nu Dannevirke med sindrig Hu
Blev reist af Kæmper saa holde,
Da løb de Tydske Panden itu
Mod Tyras mægtige Bolde.

Men Tiderne svandt, Aarhundreder gif,
Aun slet blev Portene fredet,
Op spilede Tydsken sit graadige Blif
Dg lusked tilsidst gjennem Ledet.

Han skubbed sig frem med Løgn og med List
Dg puffed til Gamle og Unge;
For tydske Brokker man glemte tilsidst
Den danske hjemlige Tunge.

Dg Bolden den sank, mens Aarene gif,
I Tidens rullende Bover,
Nu driver Tydsken sit søvnige Arif
Med Bloug og Harve derover.

Da førtes paany saa haard en Strid
Bed Eliens de blaalige Bände,
Da kaldte Kong Frederik Kæmperne hid
Fra alle de danske Lande.

Han kaldte paa Kæmperne nær og fjern
Med kongelig-fløgtige Tanfer
Dg bød dem at bygge et trofast Værn
For Danmarks Sletter og Banfer.

Kong Frederik var en Bygmester god,
Han bygged det op uforfærdet;
Men Kalken var tusinde Kæmper's Blod,
Der blødte for Ruglen og Sværdet.

Tre Aar han bygged med alt sit Folk,
Da heised man endelig Krandsen,
Da Tydskerne løb ved Idsted og Stolk
Med braadne Bander af Dandsen.

Nu stander Dannevirke igjen,
Og vel Bygmesteren værdig,
I mangt et Stykke heel prægtig — men —
End er den kun næsten færdig.

Vil Gud — engang i de kommende Aar
Man reiser de manglende Taarne,
At fast rodfæstet Støtterne staaer
Paa Folkebevidstheden baarne.

Mølen ved Øverlø.

Det rumler og det rasler henad Glens-
borg Landevei,
Der kommer Artilleriet med Støi og Hur-
lumhei,
Rask flinger det derinde fra Skovens dunkle
Gjem,
De lette Batailloner drage syngende frem.

Dragonen kommer findigt paa sin vælige
Hest,
Husaren tumler vindigt sit Dyr og gjør
Blæst,
Det funkler og det blinker som Perler
smaa paa Viin,
For Solens Blik paa Hjelmen og den blanke
Karabin.

Nu h ie vi om Skoven, hvor Milep elen
staaer,
Jeg husker det saa n ie, som om det var
igaar,
Bagved en lille S  og en Mose kneiste
stolt
En Kirke — det var Dvers  — der gjorde
vi Holdt.

Der laae trindt om paa Sletten de Gr nne
med de Blaae,
Hist Gardens Bajonnetter med Bj rneh er
paa;
Men n ermest ned mod S en laa andet
J gerfor
Og skotted sk  til Mosen, hvor det sad i
overs or.

Den Mose havde ofte jeg n evne h rt med
Lyst,
Naar J enserne de snakked om den raske
J gerdyst.
Med Bandst vler lange jeg ilede derhen,
Der traf jeg midt i Mosen paa en god,
gammel Ben.

„Hvad gaaer Du her og trækker, Du gamle
Kavalleer?“

Han brummed et Par Gange, det var saa
hans Maneer.

„Her faaer Du vaade Fødder, saa narrer
Du jo os,

„Naar Du ligger syg, mens vi andre maae
flaaes.

„Saa sagte dog, saa sagte, min skjægløse
Gut,

„Den Næsviished den lugter lidt stærkt af
en Rekrut,

„Jeg havde dog vel sagtens to Snorer
eller tre,

„Før rigtig Du var fravlet af Skjørterne
maaskee.

„Men nu er det forbi med den Smule
Respekt,

„Fordi Du der har faaet det Par Snorer
din Anegt,

„Lad gaae, det skal nu hverken gjøre til
eller fra,

„Jeg veed jo, Du er ikke saa feitet
endda.

„Og nu skal Du dog høre, hvorfor jeg
trækker her,

„Thi seer Du, denne Mose, den har jeg
faaet kjær,

„Her var det vi holdt Paaske, dengang
ioversjor,

„Da tjente jeg endnu ved det andet
Jægerkor.

„Vi havde gaaet langt, jeg var næsten lidt
træt,

„Det var koldt, saa jeg frøs, og det reg-
nede tæt;

„Men just, som her vi traved over Steen,
over Stok,

„Da fik vi det saa varmt, at det Halve
var nok.

„Det passede de godt, dette vildthydske
Pak,

„Thi det var affurat, som i Mosen vi
stak,

„Da knaldede det her, og da knaldede det
der,

„Saa maatte vi ha' Fingre i det vaade
Gevær.

„Nu kom der Liv i Spillet, det gif som
det var smurt;

„Men de var lidt for mange, saa det hjalp
ikke stort.

„Derhenne, kan Du see, paa den skaldede
Brink,

„Stod Vestergaard, Capitainen, Du kan troe,
han var flink.

„Saa kom Cavalleriet, det var prægtigt
at see,

„De stormed ned ad Bakken, da slutted vi
Carré,

„Omtrent paa en Snees Alen kommande-
rede han 'Fyr',

„Det gjorde mig lidt ondt for de deilige
Dyr.

„De sprællede i Mosen blandt Luer og
blandt Siv,

„Og mangan sank i Sumpen til midt paa
sit Liv,

„Mens Ryttene og Heste i Dyndet med
Skrig

„Sig væltede — jo det var et deiligt
Roderi.

„Imellem tvende Tuer jeg fast var bleven
flemt,

„Der sad jeg i et Gul, som just passede
bestemt;

„Da før vi laae ved Veien, da randt det
mig i Hu,

„Gud veed, om ikke det skulde være der
endnu.

„Thi hvis det skulde hænde, hvad Gud
forbyde vil,

„At Tydsken atter skulde sig vove frem
hertil,

„Da tænker jeg, jeg finder mit gamle Gul
igjen,

„Der, hvor jeg stod i Paasken, og stod s'gu
godt min Ben.”

Saa talte han og spanked blandt Tuer og
blandt Siv,

Da sank han i Moradset til midt paa
sit Liv;

Imellem tvende Tuer han rigtig fast blev
flemt,

Glad blev han, da han mærkede, det pas-
sede bestemt.

Jeg lo vel, saa det flukkede, men sprang
 dog i en Fart
Til Hjælp og trak ham op, men det kunde
 jeg ha' spart;
Thi Dagen strax derefter, en halv Miils
 Bei dersfra,
Der fik han sig en Kugle, den døde
 han a'.

Men Folk, som boe i Egnen, fortælle, at
 iblandt
(Og selv jeg næsten troer, at det virkelig
 er sandt)
Man seer ham gaae i Mosen og spanke
 op og ned,
Men hvad han søger efter, kun jeg allene
 veed.

Thi hvis det skulde hænde, hvad Gud for-
 byde vil,
At Tydsken atter skulde sig vove frem
 hertil,
Da er jeg ganske rolig, jeg stoler paa hans
 Ord,
Da møder han i Mosen med andet Tæger-
 for.

Dg alle Danmarks Drenge skal stille sig
i Rad,

Dg Riflen skal de slænge om Nakken nok
saa glad,

Dg Sommerdagens Hede som Vinternattens
Frost

Skal træffe dem dernede, hver paa sin gamle
Post.

Majarsaften 1850 — 51

i

Barakkerne ved Lille-Dannevirke.

Sist, hvor de store Sletter
Sig tabe i det Blaa,
Man seer kun dunkle Pletter,
Hvor Posterne de staae.
Kun Krogs den høie Kirke
I Aftenjolens Skin
Kaster mod Dannevirke
Sin lange Skygge ind.

Dg tændes den første Stjerne,
Er hele Sletten tyst;
Man hører fra det Fjerne
Den allermindste Røst,
En enkelt Tone gynger
Paa sagte Lustning hid
Fra en Soldat, der synger
For at forte sig sin Tid.

Men hjemme i Barakken
Beredes der en Fest,
Og Brandstuen paa Baffen
Den smykkes som bedst,
Det gamle Nar at bringe
Med venlig Hu af By,
Og med det Samme tinge
Om Lykke hos det ny.

I Kogehuset bredes
Saa liflig en Duft
Aun langsomt Røgen spredes
Paa den mørkeblaa Luft;
Der syde travle Hænder
Om den luende Ild,
Man varsomt Gaasen vender
Med et selvtilfreds Smil.

Skuret staaer Arns og Kande,
Blankt skinner hvert et Fad,
Af Glasfer seer man stande
Paa Bord en mægtig Rad,
Som Ornen mellem Krager,
Som Ræmpen mellem Smaa,
Champagneflasken rager
Med Sølvhjelmen paa.

Af Riffelbajonnetter,
Saa pudsede, saa blanke,
En Lysekroner fletter
Man nu med sindrig Tanke;
Forneden de udad vender
Til alle Sider spredt,
Samles med alle Guder
Foroven dog til Get.

Den hele ene Side,
For Vinduerne at dække
Med Tæpper uldne hvide,
Beflædes i en Række,
Og Granekviste prange
Paa det snehvide Felt,
Som Seilere mange
Paa det blinkende Belt.

Bed Bordet toned Sange
Med Lystighed og Skjæmt,
Og Glasferne de mange
Blev heller ikke glemt.
Med Get forstummed Ordet,
Hver taug forbauset, glad,
Der viste sig paa Bordet
Et Risengrødsfad.

Kun En var saare heldig,
Han eiede en Skee,
Der blev en Bresche vældig
I Fadet flux at see;
Med Knive gif de Fleste
Paa Fadet løs med Kraft,
At hjerpe sig En vidste
Med et Staalpenneskast.

Geniet trodser Nøden
Er Skjæbnen end fatal,
Saa skaffed En sig Føden
Med et Svovlstikfutteral,
En voved et dristigt Stykke,
Heel underligt at see,
Brugte med megen Lykke
Han Brillerne som Skee.

Men Ceres' Gaver svunde,
Som Sne for Solens Blik;
De Tidender var onde,
Som gjennem Hallen gif;
Men op sprang Dørens Fløie,
Hver taug forbauset, glad,
Sig viste for hans Die
En lækker Gaasebrad.

Med kunsterfarne Hænder
De skille Been og Binge,
Og under travle Tænder
De Banesaaret finge.
Meldte Sergeanten gjæve,
Som hart ved Enden sad,
Mens i sin venstre Næve
Han svinged en vældig Brad:

„Det skal jeg aldrig nægte,
„At uden Mad og Øl,
„Er Manden til at fægte,
„Som et nattegammelt Føl.
„Af denne Mundsmag lille
„Jeg alt har fanget Mod,
„Og ønsker helst at stille
„Min Tørst i Fjendeblood.

„Men Fjenden er jo fløiet,
„Endt er hans Ledingsfærd,
„Kun hvad vi har for Diet,
„Har Diebliffets Værd.
„Thi Punschebollen frandser
„Og drikker Druens Blod,
„Til Bord og Bænke dandser
„Paa letbevinget Fod.”

Saa talt — paa Bordet stander
Et Kjedellaag heel mægtigt,
Bel fulde otte Kander
Det rummede heel prægtigt;
Imedens Bollen brændte,
Fra Sabler forsviis lagt
Det varme Sukker rendte
I den luende Tragt.

Da fra det haarde Sæde
Stod Alle op paa stand
Dg saae med megen Glæde
Paa den lystige Brand.
Udi det høie Kammer
Et prægtigt Syn man saae,
De blaaligrøde Flammer
Belyste de Kæmper blaae.

Ei Leires Kæmper stærke
Med Brynjehoser paa,
I blanke Bantfersærke
Med Staalhjelmene blaae;
Dog fra de Enge grønne,
Hvor Leirekongen slog,
Dg fra de Søer skjønnne
De hid at kæmpe drog.

Ei Skjold og Harnisk hvælver
Sig om det brede Bryst,
Dog Hjertet ikke skjælver
Udækket for en Dyst.

Ei Hjelmens blanke Buer
Er Pandens faste Bærn,
Men de lyseblaae Huer
Kjendte man nær og fjern.

Naar Hornet lød paa Sletten,
Klang høit til blodigt Spil,
Da greb de til Musketten
Og lode saa staae til;
Da var det Leires Kæmpe,
Man efter Sekler saae
Foruden megen Lempe
Bed Dannervirke slaae.

Men nu i Sal de sadde
Om bredden Egebord,
Den Høitidsaften glade
Og vexled Gammensord;
Flammed' da Ungdomsluen,
Og blussed den friske Kind —
Da treen med Haand til Huen
Et Bud i Hallen ind.

„Gud signe Eder Spisen
„Dg give Festen Fryd,
„Men nu har ellers Bisen
„Faaet en anden Lyd,
„Dernede ved Midsunde
„Det er ei rigtig fat,
„Vi Drønet høre kunne
„I den stjerneklare Nat.”

„Dg slaaes de ved Midsunde!”
Ung Einar svarte brat,
„Dg Sligt I høre kunne
„I den stjerneklare Nat;
„Vi vil en Skaal dem drikke,
„Meer staaer der ei til os,
„Saa svigter Lykken ikke,
„De har jo lært at slaaes.

„Men hvis” — og Einar unge
Paa Egebordet sprang.
Det mon i Hallen runge
Dg Lysekronen klang —
„Men hvis vor Fiende agter
„At gjæste os med Sværd,
„Da see han om han magter
Saa vovelig en Færd.

„Bed straalende Valhalle,
„Bed Odin og ved Thor,
„Dg ved Gudinder alle,
„Som værne om vort Nord,
„Før Dannevirke trædes
„Af seierrig Fjendes Fod
„Skal Aurborg Skandse vædes
„Af mit og Einars Blod.

„Før Danahærens Seier
„Forkyndes over Land
„Dg Dannebroke vaier
„Fra Rendsborg Bolderand,
„Før tør ei synke Sværdet
„Ei Riflen fange Ro,
„Før vi har lukket Gjerdet
„Omkring vort gamle Bo.”

Saa føiede han Talen,
Den raske Ungersvend,
Da reiste sig i Salen
De gode danske Mænd;
Rakte hverandre Haanden
De over Egebord,
Begeistrede i Manden
De gjentog hans Ord:

„Før Danahærens Seier
„Forkyndes over Land
„Dg Dannebroke vaier
„Fra Rendsborg Bolderand,
„Før Seiershornet gjalder
„Ei Riflen fange Ro,
„Om jeg i Kampen falder,
„Da kæmpe Du for to.“

Høit lød de stærke Stemmer
Med vældig Jubelrøst,
Dg Løftet dybt sig gjemmer
I det trofaste Bryst —
Med Gæt forstummed Talen,
Som nys saa festlig gjaldt,
Det klang igjennem Salen,
Da Lysekronen faldt.

De Bajonnetter blanke
Foroven skiltes ad,
Som ved en fælles Tanke
De sænkte det skarpe Blad,
To Gange rundt de svaie,
Der blev i Hallen tyst,
De tredie Gang sig dreie
Dg standse ved Ginars Bryst.

Men Einar stod paa Bordet,
Han rynkede sit Bryn,
Fast svigtede ham Ordet
Ved det underlige Syn,
Dog samlede han Kraften
Og meldte han paa Stand,
Arandsed med Druesaften
Dog først Pokalens Rand.

„For Danmarks Frelse tømme
„En trofast Skaal jeg vil,
„Jeg seer i dunkle Drømme
„At Maalet stunder til;
„Jeg skal ei Arandsen vinde,
„Et Bink mig Skjæbnen gav,
„Foraarets Sol vil skinne
„Snart paa min friske Grav.“

Da tømte han Pokalen
Og nedaf Bordet steg,
Men der var thyst i Salen
Og Lystigheden veg;
Da ved det Nytaarsgilde
Et andet Tegn man saae,
Ei Bunschen glide vilde
Og Sangen gik istaae.

Længst Danahærens Seier
Forkyndes over Land,
Stolt Dannebroke vaier
Fra Rendsborg Bolderand,
Men Ginar seer det ikke,
Hvor Banneret det staaer,
Hviler med brustne Blikke
Paa Bustorf Kirkegaard.

Alt Foraarsolen skinner
Dg Bøgen skyder Løv,
Dg der staae blaae Kjærminder
I Krands om Ginars Støv;
Fra Bankens Skrænter bratte
Ham Epheu ta'er i Favn,
Hans Kammerater satte
Et Kors med hans Navn.

En Bagatel.

Nu skal vi reise min lille Marie,
Tak for det gode Kvarter!
Ingen i Verden formaaer os at sige,
Om jeg skal komme her meer.

Nu skal vi reise — Soldaten desværre
Har hverken No eller Rist;
Frem og tilbage det gaaer, og vor Herre
Veed, hvor vi lande tilsidst.

Nu skal vi reise min lille Marie,
Giv mig da en Bagatel,
Giv mig — men vredeß nu ikke min Pige —
Giv mig et Kys til Farvel.

Det er det første og bliver det sidste,
Og, er jeg ikke Din Ven?
Kan Du ei sagtens et eneste miste,
Du har jo mange igjen.

Tak skal Du ha', min velsignede Pige,
Mist nu blot ingen fleer.
Nu skal jeg reise min lille Marie
Og kommer vist aldrig meer.

For og efter.

Det var en Aften, da Solen gik ned,
Da sang vi saa lysteligt Alle,
Vi havde os leiret ved Trenens Bred,
Der slog vi en lumsk Basseralle.

Den følgende Dag gik det blodigt og drøit,
Dog sang vi om Aftenen Alle,
Men Tonerne lød ikke slet saa høit —
Vi manglede næsten de Halve. —

Paa Tilbagetaget.

Skynd Dig, vi tør ikke blive her længer,
Hørte Du ikke Signalet, som flang?
Fjenden med Magt over Gjerderne trænger,
Her kan vi dog ikke standse hans Gang.
Hør, hvor de kalde derinde med Hornet,
Blot over Broen, saa standser vor Flugt,
Næsten allene vi staae her i Kornet,
Gne vi faae ei med Fjenderne Bugt.

„Stille min Ven, tal ei om at vige,
„Her er saa svalt og saa godt, hvor jeg staaer,
„Hurra! min Gut, for vort Land og min Pige,
„Hende Du veed med de guldgule Haar!
„Lad dem kun kalde med Hornet derinde,
„Tonerne slagre mit Øre forbi,
„Suser I Rugler og bruser I Binde,
„Der er dog Mening i den Melodi.

Fredericiallaget.

Lille Belt.

Bærget omflynngende
Ile vi flyngende
Over den ghyngende
Blaanende Sø;
Førte af Vindene
Over det rindende
Band fra den svindende
Deilige Ø.

Dybet fordølgende
Hurtigt forfølgende
Ile de bølgende
Bøver mod Strand.
Stavnene standsende
Lette og dandsende,
Bruse bekrandsende
Kæmpernes Land.

Solgladsen laanende
Strække sig blaanende
Thens de skraanende
Kyster i Hav.

Sværdene svingende
Lysteligt klingende
Komme vi bringende
Fjendernes Grav.

Had kun Du levner os,
Fjende, som stevner os,
Viid, at vi hevner os
Blodigt engang;
Da naar Du segnende
Skuer den blegnende
Død her i Egnene
Hust paa vor Sang.

Førlængst alt Solen sluktes,
Kun Maanen stod i Sky,
Dog intet Døe luktet
Paa Bolden og i By;
Men i de snevne Gader
Der stod en herlig Færd,
I lange skjønne Rader
Den tappre danske Hær.

Det var et Syn for Guder
At see den muntre Flok,
De mørkebrune Guder
Og Haarets lyse Lok.
Den ene Haand paa Sværdet,
Som slingrede ved Lænd,
Den anden om Bæveret
Saa stod de danske Mænd.

Med Gæt der blev saa stille
Og hver sig retted' stolt,
Thi foran dem en lille
Dog kraftig Mand der holdt;
Han reiste sig i Sadlen
Og taledes heelt vel,
Thi det var Generalen
Den gamle Schleppegrell:

„Lad see nu, mine Drenge,
„J trænge dristigt frem,
„Fra Danmarks Bang og Bænge
„J vise Tydsken hjem.
„Vig Ingen feig af Pletten,
„Men kæmp og dø som Mand,
„Gaa paa med Bajonnetten,
„Da løber han paa Stand.

Der hørtos intet Bulder,
Ei støiende Hurra;
Kun Bøssen imod Skulder
Meer fast man trykte da;
Og hver sig følte Modet
Meer svulmende i Barm,
Meer hurtigt rulleo Blodet,
Meer stærk blev hver en Arm.

I Østen rødmed Skyen
Med svage Morgenskjær,
Da blev der Liv i Byen
Og i den danske Hær.
I Natten taus og stille
Lyde Trin af Compagnier,
Mens Bomberne de spille
Fra de tyske Batterier.

Fra Bolden vrimled Alle
Med Fane og Standart,
Paa Sletten høres knalde,
Og fra Skoven bliver svart;
Den lette Jæger brændte
Sin Riffel af med Lyst,
Men Tyskerne sig vendte
Fra den blodige Dyst.

Hurra! I Carriere
Der storme frem med Magt
Kanonerne de svære
Paa stærke Bogne lagt.
Nu lød Kartovesangen,
Nu flammed Luen rød,
Da kjendte man paa Klängen,
Det var Jæssen, som skjød.

Og herligt Baabendandsen
Paa Sletten gik med Lyst,
Men snart man stod ved Skandsen,
Der vankede en Dyst.
Der stod bag Vold og Planke
Den Fjendeskare stor,
Men hurtig som en Tanke
Den jævnedes med Jord.

Kanonerne de knalde
Og Bøssen giver Ild.
Og Jægerne de falde
Men segne med et Smil;
Rast over Bolden sprunget
De danske Gutter blaae,
Og sloge Slag heelt tunge,
Det kan I lide paa.

Der som i gamle Dage
Man kæmped Arm mod Arm;
Det mon ei Tydsken smage,
Da skjælvede hans Barm;
Der blev den Tappre bange,
Men faldt dog aldenstund,
Den Feige lod sig fange
Og binde som en Hund.

Nu saaes en Rytter sprænge
Mod Krigerskaren hen:

„Ret saa I danske Drenge,
„Jeg kjender Jer igjen,
„Det skal jeg aldrig nægte
„I raske Gutter blaa,
„I snildt har lært at slægte
„De røde Trøier paa.

Saa føiede han Talen
Og føiede den vel,
Thi det var Generalen,
Den gamle Schleppegrell;
Da som en Piil fra Strænge
Han over Sletten foer,
Det zittrede i Enge,
Det dundrede i Jord.

Da atter Kampen bruste,
Mens Luen slog i Sky,
Hvor Ruglerne de susste,
De Fjendeskærer fly;
Og høiere steeg Dampen,
Som skjulte Heltes Spil —
Men for at skildre Kampen
Maae andre Skjalde til.

Kampen hvilte,
Himlen smilte,
Solen skinte klar og varm,
Under Løvet
Træt og støvet
Hvilede den tappre Arm.
Men hvor Bækken sagte glider
Mellem Elbodalens Sider
Stod de tætte Pyramider
Mærkede af Kampens Larm.

Grønne Telte
Reise Helte
Til et Værn mod Solens Glands,
Hvor de bygger,
Svale Skygger
Mildne Himlens Straalefrands,
Fast mod bløde Grønsvær stemmer
Hver Soldat de trætte Lemmer,
Snart i milde Blund han glemmer
Blodig skjønne Vaabendands.

Under Grene
Sidder ene
Aun en enkelt hist og her;
Did gaaer Tanken,
Hvor paa Banken,
Huset staaer bag grønne Trær,
Haanden, som af Kampen ryster
Paa den støvede Tornyster,
Skriver til en Moder, Søster
Eller til en Hjertenskjær.

Da hørtes Hornet gjalde
Og Trommerne at gaae,
Og som et Lyn flux Alle
I tætte Rækker staae.

Da gik det hjem med Sange,
Med Munterhed og Lyst,
Dog savnedes der Mange,
Der faldt i Kampens Dyst.

Med Get der blev saa stille,
Og hver sig retted stolt,
Thi foran dem en lille
Dog kraftig Mand der holdt.
Han reiste sig i Sadlen
Og takked dem heelt vel,
Thi det var Generalen,
Den gamle Schleppegrell.

Patrouillen.

Mutter! kom hid med Din grumsede Krop,
Kaffen skal styrke os Kræften og Modet;
Nu skal vi ud at husere ved Krop,
Natten er kold; der maa Varme i Blodet.
Rap Jer nu Karle, læg Kortene hen!
Fatter Geværet og spænd jer Tornhyster,
Om et Par Timer vi er her igjen,
Saa kan I doble saameget I lyster.

Hornblæser! Du med de stumpede Been,
Du skal gaae med paa de natlige Togter.
Kryb kun af Galmen, vær ikke saa seen,
Nu skal Du være vor Hund og Bevogter.
Smutte bag Gjerder og speide i Skjul,
Tjene en Mark, hvis Du snildelig teer Dig,
Men, Du forstaaer mig, Du lystige Fugl,
Skydes paa Pelsen, hvis Tydskeren seer Dig.

Saa, Kammerater! Geværet i Arm!
Lykkelig Vagt for Jer Andre herhjemme,
Mutter! pas vel paa, at Kaffen er varm,
Til naar Du atter kan høre vor Stemme.
Ild i Reide vi hente Dig Smør,
Og og en Dst fra de tydske Arabater,
Mutter! men saa Du et Gilde os gjør
Imorgen Formiddag. Marsch Kammerater!

Mosen er blød, I maa hoppe lidt let,
Dersom I ikke vil drukne i Føret.
See! skjøndt jeg springer saa grumme adret,
Glyver mig Sølet bestandig om Dret.
Stræk dine Boter, du stumpede Dreng,
Hvad er i Veien? jeg synes Du gysrer.
„Ja Hr. Sergeant, den Kulde er streng,
„Og jeg er færdig at troe, at det fryser.

Snak om en Ting, min forfortede Ven!
Er Du forknøyt, kan Du blive hos Mutter.
See, det var Ret, nu gaaer det igjen,
Lad os nu faae en Historie Gutter!
Veien er lang, i den frie Natur
Lidt Passiaren paa Gangtøiet letter,
Nu kan I sladdre, men ti som en Muur,
Naar vi er foran de sidste Bedetter.

Lys! der var Noget, der raslede hist;
Det er en slumrende Ræv, vi har vækket.
Stakkel! Du lugtede Bøsserne vist,
Slaa Dig til Ro, bliv kun ikke forskrækket.
Bøssen er ladet, men vi spare vort Skud,
Medlere Bildt er vi ude at jage;
Saa vi engang jaget Lydskerne ud,
Saa kan Du atter faae Grund til at klage.

„Holdt! Hvem der?“ Patrouille, min Ven.
„Feltraab“? Marie! hrør gaaer det paa Posten?
Alt er vel roligt? Saa fjør' vi igjen,
Vi maae sec til, vi kan løbe fra Frosten.
Om et Kvarteer saa vil Maanen staae op,
See, allerede det lyser bag Skyen,
Og jeg kan skimte Taarnet i Røp,
Samt et Par Lys, der skinner i Byen.

Stille! Jeg hører en Hest i Galop;
Brug Jeres Dine og spids Jeres Dren!
See kun, der kommer en ridende Trop;
Og jeg kan kjende Forpostcommandøren.
Nu gjør han Holdt ved Skildvagten hist
Spørger om Nytt fra Hjemmet og Mutter,
Føler ham lidt paa Tanden — jo vist!
Karlene her det er ingen Rekrutter.

Hurra! det hjælp, her er Mosen forbi,
Rask kan vi trave afsted over Sletten.
Nu har vi klaret Forposterne, thi
Der kan I skimte Husarpiketten.
Nu maa vi see til at vogte os selv,
Hold Jeres Bøsser parat til at knalde;
Træffe vi her paa en levende Sjæl,
Saa maae vi see, vi kan muntre dem Alle.

Der har vi Maanen; den staaer som en Brand
I Horizonten; hvor hurtigt den stiger!
Nu faae vi Lys paa Møllen, saa kan
Bedre end før vi see, hvad vi siger.
Heida du Smaa! Nu evig forforn!
Lift Dig forud langs det bukkede Gjærde,
Giv os et Tegn med et Trut i dit Horn,
Dersom Du troer, der er Noget paafærde.

See, hvor han springer, den vilde Arabat,
Uden at knye, der er Krummer i Drengen,
Stakkel! Her gaaer han og leger Soldat,
Medens hans Broder kan snorke i Sengen.
See, hvor forsigtig han sniger sig frem,
Ja man kan see, han er gammel i Tøiet;
Hvis han engang kommer heelskindet hjem,
Tro mig hans Moder vil blive fornøiet.

Nu kan vi atter med Rolighed gaae;
Nu har vi jo faaet Forposter ude.
See efter Anægten, og Karle pas paa,
Hvis han gi'er Tegn, eller ta'er til at tude;
Der hvor han staaer bag det skjærmende Hegn,
Kan han see ud over hele vor Hede;
Men — see han vinker — det er vist et Tegn,
At der er Ugler i Mosen dernede.

Saa maa til Gjerdet vi hen i en Fart,
Ho'derne ned! Lad Bøssen ei glimte!
See efter Fængelhætten! Alt er vel flart?
Der kan I selv Kammeraterne skimte.
Det er Patrouillen, som kommer fra Krop,
Stille! Lad ingen Spektakler dem høre.
Komme de nærmere, faae de et Stop,
Saa det skal runge i Tydskernes Dre.

Nu gjør de Holdt og see sig omkring;
Glo I kun væk saameget I lyster!
Koni I kun hid, det er slet Ingenting,
Det er kun os, der vil gi'e Jer en Trøster.
Saa! — nu styre de lige herhen,
Bøsserne ned! ellers Lunten de lugter,
Det skulde være som Pokker min Ven,
Skulde vi ei kunne klare de Bugter.

Bent! Om lidt er de bedre paa Skud,
Har vi dem først paa en hundrede Alen,
Stikke vi dem nogle Gilsener ud,
Saa skal I see, at de viser os Halen.
Nu Kammerater! læg Bøssen til Kind!
Fyr! See saa, det linned en Smule!
Hurra! de snurre sig rundt som en Bind,
Karle, gjør Plads! Der kommer en Kugle!

Saa, der er mere af det Fløiteri,
Munter! Nu kommer Humør der i Spillet,
Rutich! Den strøifed min Binde forbi,
Og min Kaskjet maatte bøde for Gildet.
Nok et Par Stykker, saa hjælper det strax.
Daarligt de staae paa den blottede Hede.
De er nok ei af den farligste Slags,
Seer I, nu skrumppe de af allerede. —

Lad dem kun løbe, vi kan dem ei naae,
Bøsserne ned! Hold op med at knalde.
Krudtet og Kuglerne spare vi paa,
Ingen er saaret? Vi har jer vel Alle?
Hvor er den Smaa? han frøb nok i Skjul,
Ellers han pleier dog ikke at rende;
See dog, om ei den forviltrede Fugl,
Skulde ha' skjult sig bag Busten derhenne.

Ja det er ham, men hvor er det fat?
Stakket, jeg frygter, han reiser sig ikke;
Er det forbi med den arme Arabat?
Haanden er kold og brustne hans Blikke.
Pulsen er standset, og bleg er hans Kind,
Hovedet ned over Brystet er bøiet,
Blodet er styrket, hvor Ruglen gik ind,
See, det er her, lidt ovenfor Diet.

Flet ham en Baare af Grenene her,
Svøb ham i Kappen og bær ham forsigtigt,
Drengen han var jo os Alle saa kjær,
Nu maae vi hjem og begrave ham rigtigt.
Munter! Alt sørge, hvad hjælper det til,
Det skal jo dog være Enden paa Legen,
Naar I faae Tid, saa græd, om I vil,
Nu skal vi ha'e os en Bise paa Beien.

Anden Afdeling.

Xerxes i Abydos.

Herodot 7 Bog, Cap. 45—46.

Inders og Arabers Flod
Bølged mellem Persers Flokke
Om de hvide Marmorblokke,
Hvorpaa Kongeteltet stod.
Glandsen' fra Propontis Speil
Glimrede i Horizonen,
Fjernt og nær paa Helleponten
Blinkede de hvide Seil.

Alt hvad Ostens bløde Pragt
Mellem Stort og Herligt satte,
Babylons og Susas Skatte
Slutted sig til Xerxes Magt.
Trindt fra Hellepontens Strand,
Fra Abydos vide Sletter,
Drøned' det i stille Nætter
Over til det græske Land.

Xerxes, freidig, ung og skøn,
Herster over hundred Lande,
Xerxes med den høie Pande,
Kong Dareios ædle Søn,
Xerxes med det dunkle Haar
Sidder ene, mens hans Følge
Lig en broget Purpurbølge
Rundt omkring hans Throne staaer.

Dg sit Blik han svæve lod
Over disse Skarer tætte,
Thibets Fjeld og Indiens Slette
Sendte til hans Thrones Fod.
Baalet blusser sjernt og nær;
Hovedet støtter han paa Armen,
Mens han lytter glad til Larmen
Af sin Asiaterhær.

Perseren sit Landseskæft
Mod en Sakers Rølle øver,
Mens den vilde Skyther prøver
Buestrengens seige Kraft.
Inder svinge sig med Lyst
Rundt om Libyens sorte Sanger,
Mens Araberen sin Ganger
Tumler paa den øde Kyst.

Kerres fra sin Thrones Top
Skuer glad sin Kæmpefæare,
Dg den kneisende Tiare
Skyder stolt fra Panden op.
Hist paa Thraciens grønne Kyst
Solens sidste Straaler hviler,
Blikket over Sundet iler,
Mægtigt svulmer Kongens Bryst.

„Hvo er stærk og rig som jeg?
„Guders Jevning vil jeg være,
„Guders Magt og Guders Ære
„Skjæbnens Gunst har skjænket mig;
„Snart mit høie Fyrsteslot
„Reiser sig paa Hellas Kyster,
„Mens den græske Frihed ryster
„For den stærke Ostens Drot.

Men i Vest gaaer Solen ned,
Slukkes bag den blanke Bølge.
Kerres med sit rige Følge
Endnu sad ved Havets Bred,
Mørket faldt paa Hav og Bang,
Leirens vilde Raab forstummer,
Kun den sorte Libyer brummer
Paa sin melankolske Sang.

Mørket faldt paa Kongens Sind,
Hylled Sjælen i sin Taage,
Fra de dunkle Dienlaage
Trilled Taaren paa hans Kind.
Hvorfor græder Østens Drot?
Ung og frisk som Vinens Ranke,
Kerres med den kjække Tanke —
Hvorfor græder Østens Drot?

Frem for Thronen dristig gaaer
Artabanos, Kongens Frænde:
„Herre! tør Din Slave kjende
„Sorgen, som Dit Hjerte naaer?
„Over Dødeliges Flok
„Nys Du steg blandt Guder høie,
„Nu faldt Taaren fra Dit Die
„Paa den kolde Marmorblok.

„Artabanos“, Svaret lød,
„Seer Du hine Baal, som skinne,
„Flagre vildt for Mattens Vinde,
„Synke brat i Mulm og Død?
„Saa er Dødeliges Lod,
„Flagre som et Blus, der flammer,
„Til de vrede Guder rammer
„Støvets Søn med Dødens Dd.

„Hørte nys Du Mængdens Larm?

„Saae Du mine Kjæfkes Arandse?

„Saae Du hine Jnder dandse?

„Stolthed hævede min Barm.

„Tungt da faldt det paa mit Sind,

„Førend hundred Aar er' rundne,

„Disse Tusinder er' sroundne

„Som den lette Nattens Bind.”

Støv forlængst er Kongens Been,

Hine hundred Myriader,

Melder os Historiens Fader,

Faldt for Sparta og Athen.

Hellas bøied seent sit Anæ,

Men igjennem Gravens Mørke

Straaler med forklaret Styrke

Navne som Thermophylæ.

Thermopylæ.

Herodot 7 Bog, Cap. 208—209.

„Siig, Speider, saae Du Hellenernes Hær?
„Hvor langt mon Leirens Telte sig strække?
„Saae Du Myriader af slebne Sværd,
„Af Spyd og Landser i sluttede Række?
„Spartaner man nævner et Folkeslag,
„Har Du Spartanerne skuet idag?

Saa talte Xerxes. Til Jorden ned
For Drottens Blik mon Trællen sig bøie.
„Som Du befaled, Din Slave red
„Langs Fjeldets Side og speidede nøie.
„Da fandt jeg en Dal med Busk og Træ,
„Den kaldes i Landet Thermopylæ.

„Der saae jeg, Konge, Hellenernes Hær.
„Gi langt dog Leirens Telte sig strække,
„Gi Myriader af slebne Sværd,
„Gi Spyd og Landser i sluttede Række.
„Nær gik jeg, Ingen dog agted derpaa,
„Spartaner var netop de Mænd, jeg saae.

„Dg mærk Dig, Konge, hvis nogen Tid
„Du næred Frygt for Spartanernes Styrke,
„Af Alting tænke de mindst paa Strid,
„Men Fester feire og Guderne dyrke.
„Kamplege saae jeg langs Fjeldets Kant,
„Mens Mange Arandse i Haarene bandt.

Kong Keryes iler. Den næste Dag,
Før Nat er veget, før Sol er oppe,
Frem Hæren gaaer under Bidskeslag,
Bidt blinker Staalet paa Bjergenes Toppe,
De kom til Dalen med Bust og Træ,
Spartanerne stod ved Thermophylæ.

Spartanerne kæmpe med Arands om Haar,
Bidt lyder Buldret i Hellas Fjelde.
Steenløven viste i tusinde Aar,
Hvor Friheds Sønner for Østens Trælle
Sank kæmpende om i det snevre Pas,
Den sidste var Kongen, Leonidas.

Romanse.

Æroms du blinkende Bølge,
Hæv dig i Aftenen dristig og høi,
Hust, da Kong Baldemars Følge
Over din Isflade fløi.
Prægtigst blandt Sægernes Skare
Danfongen straalte i Aftenens Glands,
Tonerne jublende, klare
Slog imod Skovenes Krands.

Klosterets gyldne Fløie
Blinkede klart i Fuldmaanens Skin,
Baldemar, Danfønning høie
Sprængte i Klosteret ind.
Aftenhymnen fra Hallen
Tonedede lydt over sneedækte Jord,
Tagthorn og Bidskenes Analden
Lød gennem Munkenes Chor.

Rast ind i Klosterets Gange
Baldemar traadte trøstig og fro,
Sagtspyd og Guldsporer mange
Alirre i Munkenes Bo.

Klostrets ærværdige Herre
Stod der paa Gangenes tablede Steen,
Drotten han Veien mon spærre,
Der han i Klosteret treen.

„Hil Dig, Kong Baldemar gjæve!
„Viig med Din Flok fra det hellige Sted,
„Tag efter Ulve og Ræve
„Fjernt her fra Klosterets Fred!“
Harmfuld paa Hingsten den snare
Baldemar fløi gjennem Skovene brat,
Tonerne jublende, klare
Lød i den maanlyse Nat.

Sagte Din Bølge Du vugge
Deilige Sø udi Fuldmaanens Skin,
Hører Du Baldemar sukke
Dybt i den susende Vind?
Raabet fra Konningens Følge?
Larmen fra lustige Gangeres Hov?
Dæmpede Tonerne bølge
Ind mod den rimklædte Skov.

Den gale Poet.

Vel rystede Haanden en Smule,
Dog havde man Ingen seet
Haandtere en Reglekugle
Som just den gale Poet.

I Billard var han den første,
Han havde et mesterligt Stød,
Af Snapsene drak han de største,
Derfor var hans Næse lidt rød.

Han tog et Kys hos Madammen,
Det havde han altid for Skik,
Saa sniste de Allesammen,
Mens nedad Gaden han gik.

Han mødte en thy Borgermester
Med Dannebrogordenen paa,
To, tre velfodrede Præster,
Men bort til Siden de saae.

Spækhøkeren mønstred ham spydig
Dg smilte med Velbehag.
Han troede, han selv var dydig,
Fordi han var ædru idag.

En Frøken med Silke betrukken,
Hun læspede sentimentalt:
„Jeg troer ved Gud han er drukken,
„Det er dog rigtig for galt.

„Han skrev jo saa deilige Sange,
„Dg nu seer han saadan ud,
„Man maa blive angst og bange,
„Det er dog æfvelt ved Gud!”

Dg da han var kommen til Døren
Dg vilde just til at gaae ind,
Da saae han Herr Redaktøren,
Der flyvende kom som en Vind.

„Vi faae vel Artiflen iasten,
„Der knuser Jødens Avis,
„Vi skulde forlængst ha' ·havt'en,
„Dg Verset til Bispens Priis.“

Han gav ham en Mark og føited'
Tversover Gaden afsted.
Poeten tog den og fløited'
Paa sin egen Maneer derved.

Nu traadte han ind i sin Stue,
Der var ei ret lystigt at see,
Ei flammede Dødens Lue,
Dg Støvet laae tykt som Snee.

Paa Bæggen dinglede Fiolen,
Den havde en eneste Streng.
Af Bøger et Par i Acolen,
Dg saa et Bord og en Seng.

Nu fik han Fingre i Pennen
Dg skrev mod Jødens Avis,
Dg da han var kommen til Enden,
Han digted til Bispens Priis.

Men alt som han sad og tænkte,
Da rørte det sig i hans Aand,
Papiret paa Gulvet han slængte,
Dg Pennen faldt ud af hans Haand.

Først lo han, saa Ingen i Staden
Saadant havde hørt eller seet.
Da raabte de ude paa Gaden:
„Nu griner den gale Poet.“

Med Get blev han taus og stille
Dg Veemod fyldte hans Sind,
Mens tunge Taarerne trille
Nedad den furede Kind.

Da lød gennem Bæggens Brædder
Hans Nabo Skrædderens Røst:
„Nu troer jeg, Poeten græder,
„Det er dog min Sjæl furiosst.“

Da tyktes han sig en fremmed,
En vildsom flyvende Fugl,
Der slakkende langt fra Hjemmet
Gi finder sin Redes Skjul.

Da stilled hans Ungdoms Dage
Sig frem for hans stirrende Blik,
Den Jubel og Fryd, den Klage,
Den Graad, som kom og som gik.

Dg alle hans Ungdoms Drømme
Steg op af Glemselens Grav,
Som gyldne Der de svømme
Paa Mindets stormfulde Hav.

Dg hele den Slægt, som hjemme
Kun havde i hans Phantasi,
Kom myldrende frem af sit Gjemme
Dg hviroled hans Dje forbi.

Blandt Fruer og Riddere høie
Staf Negerens hæslige Griin,
Hos Narren med Bjælder paa Trøie
Stod Munkens og præked Latin.

Hist skingred Trompeten til Kampen,
Dragonen hug Dvarter og Prim,
Her sad Studenten ved Lampen
Dg klemte Musen for Næm.

Sig sammen Figurerne stilled
Som ved usynlige Baand
Dg danned et lysteligt Billed
I Digterens skabende Haand.

Saa sad han i Nætterne lange,
Naar Solen forlængst gik ned,
Dg digted de deilige Sange,
Som Gud og Alverden veed.

En Aften ved Juletide,
Det var en knagende Frost,
Man fandt ham dødfrossen sidde
Halvt lænet til Gadens Post.

Blandt Folk, som var sammenstimlet,
En Kjærling skreg rusten og tør:
"Nu er Poeten da himlet,
„Det kunde han gjort lidt før."

Nu boer en Barbeer i hans Bolig;
Han selv er begravet og glemt.
Kun Fattigvæsenet har trolig
Begravelsesregningen gjemt.

Til en ung Somand.

Skipperen springer i Stavnen,
Han svinger sin blanke Hat:
„Herud, min Skude, af Havnen
„Det kuler mod Kattegat.

„Langt borte i fremmede Lande
„Jeg fanger den gyldne Skat,
„Saa dreier jeg Skuden fra Strande
„Dg svinger min blanke Hat.

„Dog lystigst Gatten jeg svinger
„Dg strammer de bugede Seil,
„Naar Bøen igjen mig bringer
„Til Øresunds ghygende Speil.“

Ret saa, du lystige Seiler,
Sving freidig din blanke Hat,
Slaae fjækt Tilværelsens Regler,
Saa kommer den gyldne Skat.

Men har Du først Skatten ihænde,
Dg tumlet Dig vide paa Jord,
Glem aldrig Skuden at vende,
Naar atter det fuler mod Nord.

Regensviler.

I.

Der var en Tid, da vor Aneipe strengt
Blev ført i Takt efter Provstens Tromme,
Med Jernpalisader var Vinduet stængt
Og Borten spærret med Laas og Bomme;
Men endlig svunde de Tider onde,
Nu gaaer Pæsfagen dog nogenlunde,
Hvor selv man vil.

Saa kom der en Tid, hvori Aandens Magt
Begyndte at røre sig thyst og stille;
Naar blot intet lydeligt Ord blev sagt,
Saa maatte man tænke saa meget man vilde,
Og fløgtige Ho'der skrev deilige Oder,
Men Altsammen til Fakultetets Noder
Og Provstens Priis.

Saa kom der en Tid, da de Baand blev sprængt,
Som Friheden holdt i Arrest og Bure,
Ministre og Konger blev skudt og hængt,
Kun her gif Alt i den gamle Skure.
Dog lidt af Stænket vi fik, og skjenket
Dø blev en Gud skee Lov temlig indskrænket
Bestyrelse.

Saa kom der en Tid med en høi Cultur,
Dplysning og nyttige Institutioner,
Da Portneren blev til en metrisk Figur*),
Dg der blev hængt Lygter op paa Trekroner,
Dg Skjønhed var der af mange Arter
Dg deilige sorte Anebelshbarter
Fik Provstens Karl.

Men Gaardens Sønner i al den Tid
Holdt ærlig og tro deres Dren stive,
Dg kæmped for Frihed med Kraft og Glid,
Med knyttet Næve, naar det skulde knibe,
Dg selv de satte en Gud paa Throne
For Livets evige Plad og Krone
Med Rismets**) Navn.

*) Sammen.

**) Dyrkelsen af Guden „Rismet“ skal udenfor Regensen navnlig have sit Sæde i det sydvestlige Asien.

Nu Skaal for Enhver, som med Haand og
Mund

Har kæmpet for Frihed og Gaardens Ære,
Ei svigtet sit Banner i Nødens Stund,
Men følge turde, naar galt skulde være,
Til Kamp, imedens vi Frakken slænge,
Mod Philisteriets Gadedrenge
I bare Best.

II.

Samvittigheden og Regensianerne den 1 Juni.

Chor.

Frisk, Gutter, væk med de graa Folianter!
Nu skal vi til Skovs i den grønne Natur.
Op med et Hurra, I Bacchi Drabanter,
Saa vor Nabo glemmer sin daglige Luur.
Skoven os vinker til Stordaad inat,
Linden alt Bognene skjuler med Kronen,
Hans staaer ved Porten og svinger sin Hat,
Kjør, Kudsk! nu gaaer jo Ballonen.

Samvittigheden solo (maestoso).

Kors, er Du gal? Jeg troer Du griner
a' mig?

Hust hvad Din Fa'er saa tit har mindet om,
Livet er kort, men Kunsten, Fanden ta' mig,
Kunsten er lang og Pungen næsten tom.
Balløe og Ferslev og Grove og Vater!
— — — — — Er I der atter?
Hust, at Examen snart vil holde Dom.

Char.

Her, hvor det lifligt fra Øresund luster,
Under Bøgens Kroner vi slænge os frit.
Mærker I Gutter, hvor Raffen alt duster?
Og de læffre Kringler gi'er frisk Appetit.
Kom lad os løie i Græsset i Mag,
Fra vor Cigar blæse Snirkler i Bæret,
Og saa afsted til det knusende Slag,
Naar vor Ration er fortæret.

Samvittigheden (maestoso con moto).

Kjæreste Benner, hør hvad jeg vil sige,
Lyt til mit Ord.
End er det Tid fra Synden bort at vige
Saavidt jeg troer.

Skoven er skøn, og fast mig selv den lokker,
Men, kjære Børn, gaae ikke med paa Sold,
Thi saa gaaer i Pokker —
Pokker i Bold.

Chor.

Nu er det Nat, Gutter, klar 'til at solde,
Solen sank i Blod paa det blaa Firmament;
Vi synke med i den dampende Bolle
Dg staae op imorgen som Solen omtrent.
See kun, hvor Hattensen pimper for to,
Gjævt Fader Andersen Glasterne trykker.
Evoe Bacchus! Din herligste Bo
Fandt Du i Søllerøds Skygger.

Samvittigheden (allegro moderato).

Benner mig daarer Jer jublende Stemme,
Hjertet slaaer urolig, min Barm bliver trang,
O, I forstaaer mig, hvor kan jeg vel glemme,
At jeg selv har levet en Ungdom engang?

(Allegro vivace).

Top! for engang til en ny Region
Vil jeg mig svinge og kvæges ved Saften,
Sold I kun væk, jeg gi'er Absolution
Dg solder med Jer iasten.

Catti.

Skaal vakkre Glutter med Hjerterne ømme,
Tænk om her I sad ved det skummende Glas.
Vi er Studenter, som sværme og drømme,
At man kan ei drømme Jer hid til vor
Plads.

Skaal for Enhver, som med Ild i sin Sjæl
Træder med os i en Dands paa Parnasset,
Skaal for vor Aneipe, og Skaal for os
selv!

Skaal Brødre! klar nu ved Glasset!

Samvittigheden.

Julia! Julia! — — — Hopsasa!!!

Dilettanter.

I.

Kan De see denne falmede Vest?
Disse Støvler med nedtraadte Kapper?
Denne Frakke med Læser og Lapper,
Alt mit Bærge mod Regn og mod Blæst?
Kan De see denne luvslidte Hat,
Som har seet mine Lokker at graane;
Hvorigjennem tit Solen og Maane
Kasted Straaler ved Dag og ved Nat?

Jeg var ung, og med freidige Sind
Skued Livet og Lykken jeg aaben,
Dg da fandt jeg de himmelske Baaben,
Mens jeg sluttede Bøger i Bind.
Dg jeg svang dem med jublende Lyst,
Lyndet ramte den sløve Philister,
Dg jeg kasted' min Potte med Klister,
Medens Muserne sank til mit Bryst.

Kan De see dette glandsløse Blik?
Disse blege og surede Kinder?
Det er stærke og talende Minder
Om den Lod, som i Verden jeg fik.
En Marks Penge De laaner mig jo,
For en Nat mine Lemmer at huse.
Naar kun blot den forbistrede Muse
Havde ladet mig Stakkel i Ro!

II.

Seer De engang, det Kleinsmederi
Sommetider stod Satan i;
Slid og Slæb som et Droscheøg,
Jo De kan troe, det var inte Spøg
Tidt jeg Stadsen tilfide lagde,
Dog immervæf til mig selv jeg sagde:
Paa, paa, paa'en igjen
Ligesom Ferdinand Ludvigsen!

Engang fik jeg saa den Idee,
Jeg vilde spille Comedie.
De skulde see, hvor jeg kunde gi'en
Sparkede ud med Arme og Been.

Dg da jeg først havde engang væ't der
Sagde jeg strax: Det kommer Du e'ter,
Paa, paa, paa'en igjen
Ligesom Ferdinand Ludvigsen!

Dg saa spille jeg — fikken et Spænd —
Grever og Brindser og Rigsdagsmænd,
Myrede Folk og tit mig selv,
Til jeg var nærvæd at sulte ihjel.
Men saa maatte jeg skifte Tonen,
Tænkte igjen paa Profesjonen,
Dg saa filte jeg paa'en igjen
Ligesom Ferdinand Ludvigsen.

Sommetider endnu jeg dog
Tænker lidt paa det gamle Sjøv,
Dg i „Skarnbøtten“, som De veed,
Der er jeg næsten altid med;
Helst naar Noget skal slaaes for Banden,
Siger jeg strax: Det maa ingen Anden,
Paa, paa, paa'en igjen
Ligesom Ferdinand Ludvigsen!

B i l e.

Jeg har været til Middagsmad
Oppe hos Kongen paa Slottet,
Der sad Grever og Bønder paa Rad,
Mens vi med Maden os gotted'.
Der sad Store og der sad Smaa,
Der sad Sponeck med Sporer paa.
Ja jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen idag.

Drsted sad pyntet som en Lakei,
Tscherning, Rugaard og Hage,
Saa en Professor og saa kom jeg,
Aldrig har jeg seet Mage.
Tjenere skænkede, mens vi sad
Og kunde drikke saa meget vi gad,
Ja jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen idag.

Kors dog for al den Mad, der gif med,
Der blev vist ædt et Par Stude,
Ingen dog aad som den Satans Smed,
Søren Jensen fra Rude,
Dg saa min trofaste Ven Gomard,
Jøsses Navn, fikke Bidder han ta'er!
Ja jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen idag.

Monrad fik Bugt med en heel Postei
Med et Par Wender til Fylding,
Zahle, som sad ved Siden af mig,
Fik kun en halvvoxen Kylling.
Hafz mig lærte, at et Glas Viin,
Det er den ypperste Medicin,
So jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen idag.

Dg der blev ført en lærd Passiar,
Hansen stak dem dog Alle.
Jøsses Navn, fikken Reie han har,
Det gif som en Kjep i en Skralde.
Selv jeg tale ret gjerne gad,
Men jeg vidste kun ei om hvad,
Men jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen idag.

Kjære Venner, som lytte hertil,
Jeg er en ensfoldig Bonde;
J kan mig troe og la' vær' om J vil,
Mere fortælle jeg kunde.
Men hvor J færdes paa Land og Vand,
Husk kun, at jeg, jeg er Rigsdagsmand,
Og jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen idag.

My sorgelig Bise

om hvorlunde en Mand i Sverrig skjød sig paa en
for Almenheden let fattelig Maade, saa at han gik
ud som et Eqs.

Nu vil jeg indvie Jer i
Historien om en Person,
En svensk Constabel i Sverrig;
Som skjød sig med en Kanon.

Han var lidt hidfig i Blodet,
Forresten god og reel,
Nu havde han sat sig i Ho'det,
At han vilde slaae sig ihjel.

Han tømte sin Brændeviinsflaske
Og smed den paa en Bastion,
Saa krøb han med Sabel og Taske
Paa Hovedet i en Kanon.

Cigaren, han havde i Munden,
Til Lunte benyttede han,
Thi da han var kommen til Bunden,
Den tændte Kanonen an.

Men Bakkens- og Anebelsharter
Sved først af den svenske Rad,
Derpaa i tusinde Parter
Constablen splittedes ad.

En Finger blev funden ved Skagen,
Et Øie og Næsen ved Lund,
Et dygtigt Stykke af Vagen
Reddumpe i Øresund.

Fra Kronborg man det observerte,
Det gav en stor Confusion,
Til Staden de telegraferede:
„En Sciler af ny Construction.“

„De Alliertes Marine
„Ei mere behøves vil,
„Det er Lord Cochranes Maskine,
„Der styrer ad Kronstadt til.

Som Lemmerne Buxer og Kjolen
Blev spredt tillands og tilvands,
En Buxeknap fandt man i Polen,
Men det var nok inte hans.

Men Folk paa Stedet beretter,
Og det maa mærkes især,
Han døde først Dagen e'ter
Af Mangel paa Lust og paa Vær.

Paa Brent har jeg læst det i „Tiden“
Men Sandheden simpel og nøg'n
Er, at det er længe siden,
Saalænge, at det er Løgn.

Olympens Guder *).

Høistærede Herrer og skjøne Damer!
Jeg er Kunstberider, om ei De veed det,
Paa disse Støvler De vist kan see det.
Med mig drev Skæbnen et underligt Spil,
Nu skal De høre, hvordan det gik til.

Bellerophon det er mit Døbenavn,
Min Cirkus stod paa Olympens Tinder,
Der gjorde jeg Kunster hver Fastelavn
For de gamle Guder og unge Gudinder.
Da disse omsider gik bag af Dandsen
Og de blev Alle sat fra Bestillingen,
Da kneb det dem temmelig haardt paa Skillingen.
Apollos Klæder bestod kun af Krandsen,
Paa Huset blev Hercules Kølle sat,
Athene maatte gaac med en Bulehat.

*) Benyttet ved Studentercarnaval i Casino 1853.

Da tænkte jeg strax, det gif aldrig an,
At saa de dreve for Lud og Band,
Men engagerte den hele Trop,
-Dg hvem af dem, der meest monne trænge,
Jeg stadsede bare en Smule op,
Dg viste dem siden omkring for Penge.
Efter Nutidens Fordringer nette og pæne,
Der skal De see, der kommer den ene:

Her seer De først Bacchus, han er frisk og sund,
Han veier 3—400 Bund,
I en Kjælder han nu skjænker Smaasnapse ud,
Med Handelen ganske taalelig gaaer'et,
Vel ikke just saadan, som da han var Gud,
Dg den Næse koster en Slump om Naret.
Alligevel har han endnu som før,
Altid sit gode gamle Humør.

Maa jeg forestille Dem Hr. Vulcan,
Han er Smedemestrenes Oldermænd.
Det Sorte i Ansigtet, som De seer,
Bed Badst kan ikke fordrives meer;
Men det kan være ham næsten det Samme;
Uagtet det og det gale Been
Har han faaet en rigtig deilig Madame;

Fru Venus kjender vel Hver og Een.
Det Been spolerte ham Mars, den Hund,
Han vilde, jeg troer, gjøre Cour til Madammen;
Saa kom disse to i Totterne sammen
Dg sloges paa Sabler i Charlottenlund.

Hun her hedder Hebe. Har De seet hendes Pige?
Med Bolle og Glas er hun altid klar;
Jeg kalder hende ogsaa min egen Pige
Dg regner hende for den bedste, jeg har.
I Fordums Tid, naar de store Tolv
Hist paa Olympen holdt Gilder og Sold,
Med Kande og Kruus var hun altid parat,
Til Jupiter fik sig en ordentlig Hat.
Fortiden hun søger — jeg haaber med Held —
Som Jomfru en Plads paa et større Hotel.

Hvad mener De vel om denne Figur?
De kjender ham let, han hedder Merkur.
Han er Gud for Kjøbmænd og Tyvekægte,
Dg nydelig klædt, disse Buxer er ægte;
Han kunde med Ære, det maa man ham lade,
Staae bagved en Disch paa Østergade.
Disse Binger er af en egen Art,
De hjælpe ham frem i en Hvelvedes Fart.

Naar Nogen vil banke ham for hans Løgne,
Saa siger han: „Bid' dine egne Dine“!
Og inden man aner det Mindste dera'
Er han hundrede tusinde Mile derfra.
Han hører, som sagtens De veed af en Hændelse,
Til den mosaiske Troesbekjendelse. —

Her seer De Neptun; for Tiden han pleier
At tjene sit Brød ved at raabe med Reier.
Med ham er det gaaet gevaltig tilbage,
Han var Søminister i gamle Dage;
Men det tog en Ende, før han havde ventet,
Han gjorde nok Knuder med Avancementet.
Ifald det er sandt, hvad man har meldt,
Til Embedsmand han igjen det bringer,
Bed Traaden paa Bunden af Store-Belt,
For at fiske den op, naar igjen den springer.

Her kommer Minerva med Skjold og Stang,
Som udaf sin Faders Hjerne hun sprang.
En Bakke er Skjoldet, som Bisen beretter,
Men, naar man for Hjelmen en Blyhat sætter,
Saa kan De jo see, hvis ikke De troer'et,
Det skal ikke tages saa strix efter Ordet.

Livlig og kraftig, munter og flot;
See Uniformen, den klæ'er hende godt;
Og dog — jeg siger, hvad neppe De venter —
Dog er hun Moder til alle Studenter.

Her er Mars, den himmelske Krigsminister;
Det er svært, saa Alderen har taget paa ham.
Før var han arrig, ubændig og bister,
Vulkan kan nu magelig have hans Kram.
Hans Tid falder førend Krudtets Opfindelse
I Næverettens Dage, saavidt jeg veed;
Fra den Tid tabte han sin Besindelse —
Det Krudt — det kunde han aldrig med.

Det er Amor, den søde Dreng, som De seer,
Klædt paa efter nymodens engelsk Manceer.
Saa lille han er, skal De ei ham foragte,
Thi Bue og Piiil dem bruger han brav,
I Gudernes Folketing han først indbragte
Loven om borgerligt Ægteskab.
Naar han bliver stor, iblandt Professionerne
Han vælger Officeer eller Præst ved Mormonerne.

Her seer De Apollo, det er Digternes Gud,
Det er derfor han seer saa forsulten ud.

Denne Lyre her har han slaaet saa længe,
At den har mistet de gamle Streng;
Først var de af Guld, siden sølvplettert,
Men dem har Edvard Meier spoleert.
Af Seilgarn lod han sig andre lave,
De strække just til til en Nytaarsgave,
Som henimod Juul De vil see med Glæde
Udkomme hos Jordan i Pilestræde.

Kjender De Herkules? Seer De, jeg mener,
Her er ordentlig baade med Mustler og Sener.
Det er ham, som i Hippodromen bar Prisen
Og skrev saa nydeligt i Avisen.
Da Røllen, som blev paa Huset sat,
Han ikke senere har faaet fat,
Saa lærte han sig, som Tiden kræver
At slaae og ta' fat med de bare Næver.

Til de Indviede.

Mindes I Aneipen bag Bøgenes Kroner
Med det røde Tag, hvor vi solded' saa tidt,
Hvor vi med Sangens de jublende Toner
Sparkede til Verden og drak paa Credit?
Husker I tidt, naar vort lystige Tog
Sværmed derude, naar Dagen var svundet?
Sangen gav Gjenlyd ved Gjentofte og
Klang ved Fortunen og Sundet.

Mindes I Aneipen, hvor flink som vor Tanke
Boeusen stod og damped' og kom paa vort Bud,
Medens den evig forhygende Ranke
Spredte over Bordet Begeistringen ud?
Mindes I Aneipen, den gjestmilde, hvor
Ofte vi samles i Dæmringens Taager?
Verden vi glemme, allene kun staaer
Drnen paa Forpost og vaager.

Sprøiterne prøves.

Naturligviis! som Alle havde ventet, blev Pus valgt; Pus, Malermester og Bogslæferer er altsaa Capitain og Chef for Brandkorpset i S, og S er en lille Kjøbstad i Danmark, men hverken Ho= eller Holste=bro. Pus er valgt, og hans Concurrent, Lieutenant og Slagtermester Stolpe, hvis Farve altid nærmer sig det Gule, begynder at spille stærkt over i det Grønne. Det gav strax en Forandring i Sagerne; Alt sættes i en glimrende Stand, og man venter de allermærkeligste Resultater af Sprøitemynstringen, som skal finde Sted om 14 Dage.

Dagen er kommen — Alt paa Pladsen. Den haabefulde Ungdom er fri for Skole og anmelder sin Nærværelse ved at pibe i Fingrene: et Stillads er opreist paa Midten af Torvet, deromkring staae Byens 4 Sprøiter og de gjæve

Borgere med nymalede Skildter paa Mauerne. Intet kan tænkes prægtigere end disse Skildter, og saa Brandspandene, som Hr. Pusz konstforstandige Ben og Malersvend har smykket med den ligesaa findrige som letfattelige Indskrift „Brandspand“ med en Krone over. Postmesterens Værk slaaer 10; Justitsraaden viser sig i Raadstuevinduet og Hr. Pusz, Kaptain, Malermester og Vognlækerer arriverer i sin nye Baabenskræppe med Felthue; bagefter kommer hans pludskjæbede Malerdreng Peter, der gjør Tjeneste som Bæbner, med en Klædekurv, hvorfra han udløser den Trekantede og Tyrking. Under Mængdens Jubelraab ombytter Kaptainen Felthuene med den Trekantede og omgjør Sværdet, som han drager og paa militær Maneer sænker i Retning af Raadstuevinduet. Et Dieblis troer man, at han agter at gjennemføre sin Rival og Lieutenant Slagtermester Stolpe, men Retningen af hans Blik og et naadigt Smil fra Raadstuevinduet forklarer Folk Betydningen af denne Manøvre.

Stille! Kaptainen taler. Han roser, han formaner, han opmuntrer og henleder især sine Undergivnes Opmærksomhed paa Hs. Majestæts særegne Omhu for Brandcorpsen i H og paa

den nye Sprøite Nr. 4, der ogsaa lyder Navnet Steen Bille!

Hurra! Hurra! Hurra!

Da lyder hans Kommandorøst; Bandbærerne ile frem og tilbage med de prægtige Spande, Pumpeværket gaaer, Straalemesteren staaer paa Stilladset, og knaldende og smeldende stiger Straalen mod Himlen og sænker sig paa Bagerens Tag, forsaavidt den ikke forsvinder gjennem det aabne Salsvindue og fordriver den blaaviede Bagerdatter, der er letfindig nok til herfra paa Distance at skjænke Lieutenant og Slagtermester Stolpe den Smule Opmuntring, han saa høilig trænger til. Justitsraaden aabner Vinduet og smiler, ja nikker saa at sige til den lykkelige Kaptain, Malermester og Bogslakerer, hvis Hjerte svulmer af Stolthed og Fryd og truer med at sprænge den altfor samvittighedsfuldt snørede Uniformsfrakke. Det var Sprøite Nr. 1, eller Tordenskjold. Nr. 2 og 3 (Niels Juul og Peder Skram) udstraale deres Indhold med lignende Bravour, og det forøger kun Hr. Pus's Popularitet, at han i Anledning af Peder-Skram viser den samvittighedsfulde Strengthed at kassere det Band, som Bagerens Frederik er fræk nok

til at bringe ham i en Brandspand, han selv har tilladt sig at male, hvorfor Kronen over Indskriften har faaet en ængstelig Righed med en Kommenskringle.

Men nu kommer Touren til Steen Bille. Dødsstilhed hersker et Dieblif, men Mængdens Jubelraab ryste Lusten, saa at man kunde høre Raadstuevinduerne flirre, da Hr. Pus selv bestiger Stillsadset for at styre den ildødelæggende Straale. Kaptainen indtager en frigerist Holdning ikke ulig Napoleon paa Store St. Bernhard (saa meget mere, som han tildeels rider paa det øverste af Stillsadset); stemmer høire Haands Tummelfinger imod Aabningen af Slangespidsen og giver Signalet. Op og ned, op og ned gaae Bumperne i taktmæssige Bevægelser, og Kaptainen anvender hele sin Tummelfingers Styrke for at forøge Vandets Modstand; men da han nu endelig slipper, og Straalen stiger i ukjendt Kraft og Høide, da Hurraraabene næsten døre hans Øren, da Justitsraaden aabner begge Vinduerne og hans Frue viser sig med den Spæde paa Armen, da svimler det for den lykkelige Kaptain, Malermester og Bognlakerer, han gjør en ufrivillig Bevægelse; den Trefantede dingler,

den svæver, den — nei den falder ikke; den mægtige Vandstråle har truffet den Trekantedes hule Pul og hæver den langsomt og ædelt i en aflang Bue tværs over Torvet, hvor den finder Hvile i en Kalkballie udenfor Bagerens Gaard. Nu kjender Begeistringen ingen Grændser, Mage til Kunststykke er aldrig før seet i S. Hurraerne dundre, medens Raskjetter, Huer og Trætøfler flyve i Luften til Pus og Steen. Billes Gre. Hr. Stolpe begynder at spille i det Violette. Hr. Pus har strax gjenvundet sin Fatning, hilser med vante Anstand til alle Sider og stiger ned af Stilladset for at modtage sine Benners, fine Benners Benners og sine Benners Benners Benners Haandtryk. Justitsraaden paabyder Taushed ved en Haandbevægelse, tiltaler den forsamlede Mængde og udbringer et „Længe leve“ for Hr. Pus. Hr. Pus gjør en tankeløs Bevægelse for at tage Hatten af sit blottede Hoved, som hans pludseligbede Bæbner bedækker med Felthuen, hvilken Hr. Pus atter tager af, medens han udbringer et „Længe leve“ for Justitsraaden. Justitsraaden udbringer et „Længe leve“ for Hr. Lieutenant og Slagtermester Stolpe, der tager Hatten af og udbringer et „Længe leve“ for Straalemestrene;

den ældste Straalemester tager Hatten af og udbringer et „Længe leve“ for Pumpemandskabet. Den ældste af Pumpemandskabet tager Hatten af og udbringer et „Længe leve“ for Vandbærerne, og Bagerens Frederik, som er Humorist og Vandbærer, tager sin Hue af og udbringer et „Længe leve“ for Kaptainens Hat.

Jubel og Hurraraab!

Guer, Hatte, Kaskjetter og Trætøfler i Luften!

Kaptainen hilser atter med Sablen til Raadstuevinduet, uden at Nogen mistænker ham for Mordplaner. Justitsraaden smiler og forsvinder; Kaptain, Malermester og Bognlakerer Pus forsvinder, Slagtermester og Lieutenant Stolpe forsvinder i Bagerens Port; den pludskjæbede Malerdreng og Væbner forsvinder, Bagerens Frederik er allerede forsvunden, Tordenskjold, Niels Juul Peder Skram og Steen Bille forsvinde, og Festen er til Ende.

Indhold.

Første Afdeling.

	Side
Dannevirke	3.
Mosen ved Oversø	6.
Nytaarsaften 1850—51	14.
En Bagatel	26.
Før og efter	28.
Paa Tilbageetoget	29.
Fredericiaflaget	30.
Patronillen	39.

Anden Afdeling.

Kæres i Abydos	49.
Thermopylæ	54.
Romance	56.
Den gale Poet	58.
Til en ung Sømand	64.
Regensviser	66.
Dilettanter	72.
Bise	75.
En sørgelig Bise	78.
Olympens Guder	81.
Til de Indviede	87.
Spioiterne prøves	88.

